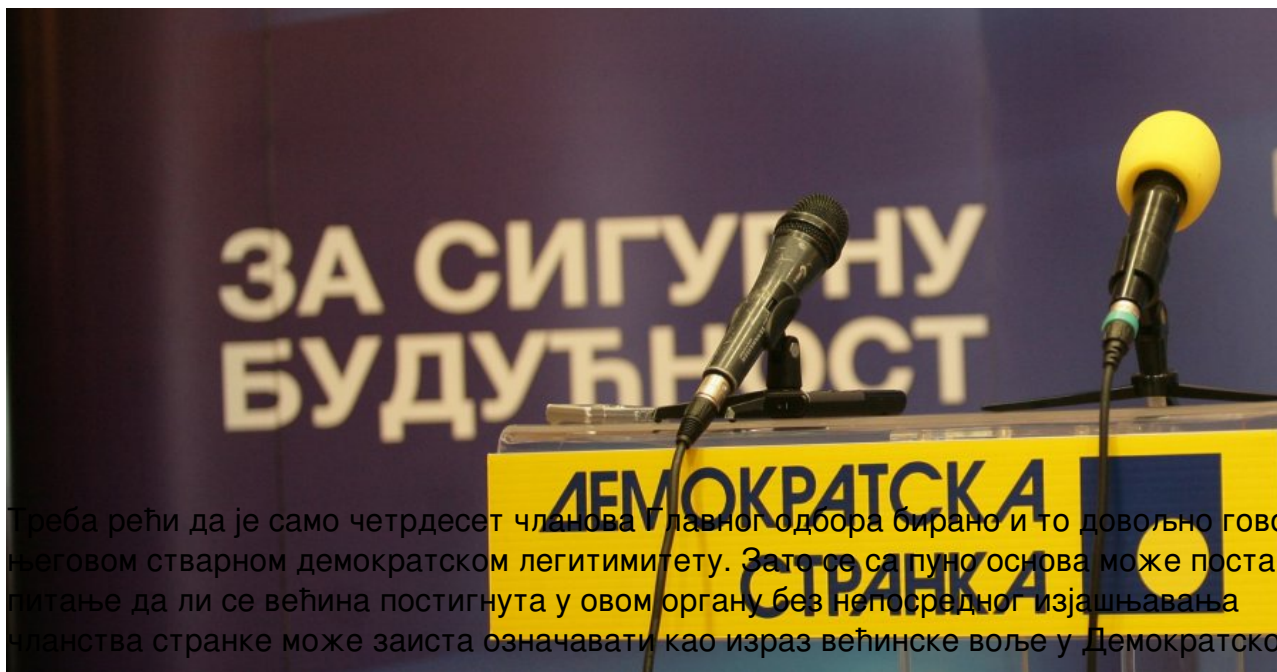

У најновијим превирањима у „консолидованој“ Демократској странци сви њени функционери који учествују у све отворенијим и чешћим унутарстраначким разрачунавањима упорно се позивају на подршку већине у овој организацији. При томе се само узредно помиње страначко чланство, али се сви здушно позивају на могућност остваривања већине на предстојећој седници Главног одбора Демократске странке, која се већ проглашава као њена „Осма седница“.

Овај веома важан страначки орган сада има више од четири стотине чланова, који су у његовом саставу на основу партијске или државне функције или на основу кооптирања, којим се и остварује већина у овом органу јер се оно врши да би се учврстио положај доминантне олигархијске структуре унутар странке.

Треба рећи да је само четрдесет чланова Главног одбора бирано и то довољно говори о његовом стварном демократском легитимитету. Зато се са пуно основа може поставити питање да ли се већина постигнута у овом органу без непосредног изјашњавања чланства странке може заиста означавати као израз већинске воље у Демократској странци.

Очигледно је да не може јер се на овај начин само показује да је Демократска странка и даље организација прожета снажним олигархијским и клијентелистичким духом, и то је

Пише: Маринко М. Вучинић
петак, 17 јануар 2014 15:30

највећа препрека за њену дубоку и радикалну трансформацију и консолидацију на новим организационим и програмским основама.

И ова седница Главног одбора може бити само привремена и то „Пирова победа“ једне од страначких котерија и лобија који тренутно има превагу, али дугорочно то само и даље означава таворење и разарање ове странке, чије руководство и даље верује у неку своју посебну историјску мисију која је сада више у сфери политичког илузионизма него што има реално утемељење.

У томе и јесте један од највећих проблема Демократске странке - што она не може да оствари дубоке унутрашње демократске реформе и сопствену демократизацију, тако да она остаје и даље привржена досадашњем анахроном начину деловања који ју је и довео до пораза на председничким и парламентарним изборима, а тренд губљења избора наставља се и на локалним изборним надметањима.

Пише: Маринко М. Вучинић
петак, 17 јануар 2014 15:30

Странка је и даље заточеник унутрашњих политичких и котеријских борби лобистичких и клијентелистичких група, а чланство остаје на политичкој маргини без икаквог утицаја на креирање програма, коалиционих договора и кадровске политике. Котеријски дух и доминација различитих интересних група једноставно су приковали ову странку за превазиђени начин деловања, а она није искористила прелазак у опозицију да направи озбиљан организациони, кадровски и програмски заокрет. Ласло Вегел зато с правом истиче: „Демократска странка још увек трага за својим идентитетом, тај идентитет је у време Бориса Тадића на један крајње луксузан начин изгубила. Њен првобитни дискурс преузеле су странке које су сада на власти, зато је Демократска странка и остала без свог језика, изгубивши и свој политички речник“.

Додатна отежавајућа околност је у томе што је ова странка пристала да игра на терену на којем је сада суверена СНС, јер је прихватила да сваки локални избори, као и предстојећи избори у Београду, буду питање опстанка ове странке и њеног руководства. Зато је она изгубила своју динамику као опозициона странка и сада је на репу политичких догађаја јер нема проактивну улогу, већ је стално у дубокој политичкој дефанзиви.

Странка је очигледно изгубила толико потребну динамику политичке и организационе консолидације, али и радикалнијег кадровског и програмског преиспитивања. А суштинска последица је у томе што је изостала њена реидеологизација, а самим тим и укупна демократска реорганизација. Посебна околност је што садашњи председник ДС Драган Ђилас није израстао као политичка фигура која ће то бити на националном нивоу, већ је остао на нивоу локалног градског лидера и створила се једна ситуација да он не може да прескочи границе београдског атара. Тиме странка губи на снази и политичкој репрезентативности јер је сведена на борбу за овладавање функционисањем

Пише: Маринко М. Вучинић
петак, 17 јануар 2014 15:30

београдског одбора, а ДС је пре свега организација која је увек имала снажна упоришта у највећим нашим градовима, што јој је давало политичко утемељење и најшири могући утицај.

При томе он не поседује озбиљније политичко искуство, његови погледи на друштвене и историјске процесе су скучени и лишени ширег полуисторијског и теоријског знања, ограничен је професионалним ставовима технократе–машинца, показао је катастрофално вођење кадровске политике, нарушен му је морални дигнитет, препознатљив је недостатак елементарне политичке харизме, показује арогантни однос према медијима и хронични недостатак демократске политичке културе.

Озбиљније политичко уздизање Драгана Ђиласа је логична последица његовог деловања као градоначелника Београда, као и егзактна економска и политичка моћ коју је демонстрирао као „успешни“ администратор који може да подмири апетите страначке номенклатуре, која је и највише допринела да он постане председник Демократске странке.

Након смењивања са места градоначелника и губљења серије локалних избора, сасвим је очигледно да она иста страначка номенклатура и олигархија која брине искључиво о ономе ко им може обезбедити политички и економски опстанак сада га полако напушта тражећи ново упориште, орочавајући у ствари његов политички опстанак на месту председника Демократске странке с резултатима на предстојећим градским изборима у Београду. Међутим, без обзира на резултате ових избора, јасно је да досадашњим вођењем Демократске странке Драган Ђилас не може да обезбеди њену стварну демократизацију и стабилну ревитализацију и консолидацију.

Посебан проблем је у томе што је све видљивије да се покрајински одбор у Војводини сад јавља као измештен политички чинилац који очигледно води своју политику и на тај начин додатно отежава функционисање и деловање Демократске странке као организације која има јединствену организацију на целој територији Србије.

При томе није извршена озбиљна анализа зашто је странка изгубила на парламентарним изборима и зашто не може да осетније преокрене процес губљења поверења бирача. Непрестано се понавља да је ДС сада неосновано криминализована организација, а нико се у странци не пита колико су њени функционери допринели да се таква слика о странци створи и одржава у нашој јавности и у колико афера су били умешани њени представници, што се најбоље може видети када су отворени најпознатији случајеви пљачкашке приватизације. Такође се тврди да су странку напустили и издали интелектуалци, а да су бели листићи били онај одлучујући тас на ваги који је кључно допринео губитку избора. Зашто су бирачи Демократске странке и даље у дубокој апстиненцији и зашто не излазе више на изборе.

Основни проблем је у томе да је она изгубила поверење свог бирачког језгра које припада остацима средње класе и који и даље у себи носе осећање и убеђење да су преварени и издати управо од Демократске странке и начина на који је она спроводила власт кршећи основне демократске принципе, правећи труле политичке компромисе и фаворизујући страначке кадрове који су своје позиције користили за личну промоцију или богаћење. Зато ће и најтежи и најзахтевнији политички подухват бити да Демократска странка оствари довољно убедљиву, одрживу и програмски јасно профилисану политику и при томе афирмишући нове некомпромитоване људе, који ће моћи да врате морални интегритет у нашу морално девастирану политику.

Председник Политичког савета ДС Драгољуб Мићуновић не помиње своју одговорност за стање у странци, већ наступа као нека врста политичког катализатора и независног аналитичара и у својој изјави о стању у странци каже: „Држим се начела да у политици морате бити спремни и за власт и за опозицију. Постоји правило за ваљану политику: када сте на власти, немој се богатаџи, а када се и у опозицији, немој се понижавати“. Председник Савета дужан нам је одговор зашто се руководство ДС, у време када је било на власти, није држало овог његовог начела, већ се дешавало управо обрнуто.

Могао би да да лични пример неопходном кадровском обнављању странке и повуче се са места председника Политичког савета, али то њему очигледно није ни на крај памети. Зато и не чуди што је дошло до тако озбиљног осипања унутар ДС чим је она изгубила власт, а СНС постаје најбројнија странка. Опредељење Драгана Ћиласа и његове политичке номенклатуре да себе сада представи као једину валидну опозициону снагу има своје политичко утемељење у потреби да ово друштво има озбиљну политичку алтернативу, а самим тим и стварну опозицију која неће бити на сталном чекању у предворју власти. Странке у Србији тешко опстају у политичком животу ако у изгледу није скори повратак на власт или већ учешће у владајућим структурама. У политици се једино рачуна реална моћ и без ње се може опстати само ако је странка утемељена у чврстим идеолошким и политичким убеђењима свог чланства и присталица. У Демократској странци још увек је јака инерција дугогодишњег вршења власти тако да се она веома тешко прилагођава промењеним условима и облицима опозиционе борбе. Учвршћивање ове странке након свих ломова и турбуленција које се још нису завршиле, изузетно је тежак и захтеван пут за који ова странка нема довољно организационе снаге, нових идеја и људи, али што је још поразније, она је остала без озбиљног моралног интегритета без кога нема ефикасног и сврховитог опозиционог деловања.

